

og vel overbeiet Arbeide, maa betvivle, hvorvidt det vil være muligt at bygge saadanne Havne for en overkommelig Sum. Jeg betragter det ikke som absolut umuligt, men jeg tror, efter hvad der foreligger, at det vil være et dristigt og til syvende og sidst usikkert Foretagende, der vilde sluge Masser af Millioner, uden at der dog var Udset til at komme til et Resultat. For Dieblisset tror jeg altsaa at burde tage Anstand med Hensyn til disse Spørgsmaal; hvorledes Sagen vil stille sig siden, kan jo ingen Mennejer vide. Som sagt, Spørgsmaalet om Fisterihavne vil nu blive gjort til Gjenstand for en saaglig Underøvelse. Om det skulde være muligt lettere at komme til mindre Havne end større, er Noget, man i høieste Grad kan nære Tvivl om. Jeg for mit personlige Vedkommende betvivler det; men det er jo muligt, at man kan komme til Havne af en anden Bestaaffenhed, vi have jo allerede en saadan paa et enkelt Punkt af Syllands Vestkyst.

Solstein-Ledreborg: Resultatet af de Forhandlinger, der have været ført her i disse Dage, har aabenbart ikke været gunstigt for dem, som havde haabet fra anden Side og særlig fra den høie Regjerings Side at finde alvorlig Villie til igjen at komme ind under ordnede Tilstande. Jeg tilstaa, at selv er jeg ikke gaaet til denne Forhandling med stort Haab i denne Henseende; men vi have jo gjentagne Gange hørt udtale her i Salen, endog fra den Side, hvor man mindst skulde tro det, at man nu ventede, at denne Regjering vilde tilbage igjen under Grundloven. Ministeriets ærede Chef, den ærede Finantsminister, har atter i Aar saa bestemt og uvæbent som muligt afvist en Forhandling om Forfatningens Forstaaelse. Den ærede Minister har udtalt sig, som om det var noget fuldstændig overlødigt at komme ind paa de Anker, der fra Oppositionens Side er gjort gjældende med Hensyn til den nuværende Praxis, han nægtede med andre Ord at gaa ind derpaa. Jeg tror nu, at der er al mnlig Grund for Ministeriet til enten gjennem dets Chef eller paa anden Maade, igjennem en af de andre Ministre, der maaste bedre kunde magte de juridiske Spørgsmaal, at komme ind paa en virkelig grundig Forhandling, som Forstaaelsen af Forfatningen. Jeg begrundet dette ikke paa et løst Skjøn, men paa dette Ministeriums Opreden, siden det kom til at spille en Rolle i det praktiske Liv. Jeg skal ikke minde om den Tid, da Ministeriets Medlemmer vare Landsstingets Førere; jeg kunde ellers fremdrage Adressen fra 1873, da Mini-

steriet bestemt udtalte sig for Thingenes Ligeberettigelse. Det staar i den mest skjærende Modstrid med, hvad der nu sker hver Dag, at Ministeriet benytter det ene Things Udvalg til at tvinge det andet Thing ind paa positive Forantaltninger. Vi have jo Landsstingets Formands Ord for, at naar Provisorierne i Fjor ere komne til at ligge paa andet Aar i Udvalg, saa er det sket med Regjeringens Billigelse. Landsstingets Formand siger i sin Slutningstale, at disse provisoriske Love „overhovedet jo ikke have kunnet komme til 2den og 3die Behandling her i Salen“ — fjøndt de paa andet Aar ligge i Landsstingets Udvalg, efter at de ved Slutningen af første Behandling var henviste til Udvalg — „idet Udvalgene have fundet det nødvendigt vedblivende at beskæftige sig dermed“ — en ganske ironisk Betegnelse af det Arbeide, der foregik i Udvalget — „selvfølgelig under Tilslutning fra eller i alt Fald indirekte Billigelse af de paagjældende Ministre“. Der have vi altsaa Landsstingets Formands udtrykkelige officielle Udtalelse af, at naar Landsstinget i Fjor undlod at fremme de provisoriske Love og derigjennem gjorde Forhandlingen om Finantsloven til Slutningen umulig og derved forhindrede Folkethinget i at faae gjort sit lovlige Beto eller sin lovlige Indflydelse gjældende, saa var det med Ministeriets indirekte Billigelse, Ministeriet havde samtykket deri og billiget det. At dette er i aabenbar Strid ikke blot med det, som den ærede Minister taler saa meget om, Grundlovens Forudsætninger, tror jeg, Enhver maa indrømme; men det er ogsaa i Strid med Ministeriets egen Holdning og dets Medlemmers egne Udtalelser i 1873, da de hævdede Thingenes Ligeberettigelse. Jeg skal som et andet Exempel nævne den Maade, hvorpaa Ministeriet nu stiller sig til Forsvarssagen, og den Maade, hvorpaa den nuværende Finantsminister stillede sig efter den første Oplosning i 1876. Da udtalte den ærede Minister, at han lod Forsvarssagen falde, og paa en Bebreidelse derfor svarede han, at han kjendte ikke noget Middel til at sætte denne Sag igjennem imod Folkethingets Modstand. I de Aar, der ere gaaede siden den Tid, har Ministeriet fundet Midlerne dertil, idet det har begyndt at sætte Forvaret igjennem ved provisoriske Forantaltninger trods dette Things bestemte og gjentagne Modstand, og paa en Maade ikke blot Modstand i dette Thing, men vistnok ogsaa for en væsentlig Del i det andet Thing. Der har vi altsaa et nyt Standpunkt, en Handling fra Regjeringens Side, som er i Strid med dens tidligere Udtalelser. I 1877, da den provisoriske Fi-